WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 9 29 FEBR. 1964

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

VORIGE week kwam Goofy verf bij ms halen om z'n gitaar, die hij vijfdehands op de rommelmarkt had gekocht, een nieuw jasje te geven. „Komt u volgende week 'ne luisteren hoe goed ik kan spelen?" vroeg hij. „Ik moet 't nog leren, ziet u, maar het lijkt me nike moeilijk, hoor!"

Nou, ik ben eergisteren even bij Goofy lange gegaan. Maar wat zag hij er uit! Alsof hij een week niet gesiapen had! „Goofy toch! Heb je zo hard op je gitaar geoefend, dat je geen tijd had om te slapen?"

„Nee, oom Doneld, ik speel alleen overdag. Maar 'e nachts kan ik niet slapen omdat ik dan beneden iemand op m'n gitaar hoor spelen. Het ie zo eng! En ik durf niet te gaen kijken wie er speelt. Misechien ie het wel een spook!"

Die arme Goofy. Hij zag spierwit en hij trilde ven de zenuwen. Natuurlijk had hij veel te veel op z'n gitaar geoefend en kreeg hij er nu 's nachts nechtmerries van. „Rustig maar, Goofy, ik blijf vannacht hier," probeerde ik hem gerust te stellen.

Die nacht werd ik wekker door een vreemd geluid. „Plink, plink," hoorde ik duidelijk vanuit Goofy'e huiskamer. Zachtjes sloop ik naar beneden met 'n hibberende Goofy achter me aen. Ik bukte me om door het sleutelgat te kijken en... haha... een de bovenkant van de gitaar liep Bahhel over de snaren en in het midden Knahhel. Die deugnieten. Vlug deed ik de deur open. Oei, wat schrokken ze. „Wat moet dat hier?" bromde ik quasiboos. — „W-wij wilden ook zo graag gitaar leren spelen, toen we Goofy een keer hoorden oefenen." „Hahehe!" bulderde Goofy achter

ms. „Wat een mop! Nou, komen jullie voortaan maar overdag, als jullie gitaar willen spelen. Dat zal ik erg leuk vinden!"

„Hè, gelukkig, dat je niet hoos op ons bent," zuchtten Knahhel en Babhel opgelucht. „En nu kunnen we tenminste ook eindelijk weer eens slapen. Went dat is er de laatste week bij ingeschoten."

„Hè, ja, ongetoord slapen!" geeuwde Goofy luid.

OOM DONALD

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG Nr. 9

De naam ven de pop die hier onder aan de acht kleurige luchtballonnen de lucht in gaat, staat op de ballonnen zelf vermeld. De lettere ven de naam staan echter door elkaar. Je moet ze dus in de goede volgorde zetten. Hoe luidt deze naam?

Schrijf de oplossing ven deze puzzel op een briefkaart en stuur die vóór 5 maart

aan **Donald Duck**, Postbus 792, Ameterdam.

Vermeld op de kaart ook duidelijk je naam en adres en zet in de linkerhovenhoek „oplossing 9". Veel succes!

OOM DONALD'S BRIEVENBUS

TRIJNTJR VAN DAM, UITHUIZERMEDEN. Hebben jullie nu 'n nieuwe juffrouw? Je bent over een paar weken jarig, hè? Alvast ven harte gefeliciteerd van alle dieren uit Ducksted. Schrijf je me wel je gekregen heht?

ADRIE DE RIJKE, VLISSINGEN. Wat fijn, dat het zo goed gaat op de LTS. En ook, dat je het er zo leuk vindt. Heh je nog veel geschaatst van de winter? Sjonge, wat heh je el een hoop perkieten! Dat zal me een herrie wezen!

BEA HEIJERMAN, HELLENDOORN. Twee oma'e en twee opa'e, dat ie me nogal wat, zeg! Wat fijn dat je ze elle vier nog heht! Van Hiawatha zullen niet gauw weer verhalen in Doneld Duck komen, want ze worden niet meer gemaakt, zie je.

PETER STOFFELS, AMSTERDAM. Jouw raadseltje vond ik niet zo moeilijk, Peter. Het antwoord luidt: pepermunten, hè? Zo heel erg lang heh ik er niet over ne hoeven denken. In welke klas zit je? Schrijf je me dat nog eens?

Schrijf zoveel je maar wilt aan **Doneld Duck**, Postbus 792, A'dam en zet in de linkerhovenhoak **Oom Dunelds Brtevenhus.** Schrijf bovendien op de achterkant ven de envelop duidelijk je naam en adree.

ONS ZIEKENLIJSTJE

Marie-Therese Lippens is 10 jaar en al heel lang ziek. Zij zou ven jullie graag een brief of een dierenkaart willen hebben. Haar edres is: Depperheidstraat 7, Gent, België.

Anne Koffeman is 14 jaar en zij ligt al een hele poos in het sanatorium. Maken jullie haer eens blij met wat post? Hear adres is: Sanatorium Sonnevanck, Irenepaviljoen, zaal 6, Harderwijk.

Leo Smit is 14 jaar en hij komt bijna nooit buiten. Zijn grootste hobby ie postzegele eparen. Helpen jullie hem een handje? Zijn adres is: Meiendaal 107, Rotterdam.

Ad Vugts is 13 jeer en hij ligt al een heel poosje in het sanatorium. Hij spaart filmsterrenkaarten en is dol op post. Zijn edres is: Mariscoord, Bernadettepaviljoen, kamer 4, Rosmalen.

* PRIJZEN *

Eerste prijs: een horloge; tweede prijs: jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een boek.

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 2 zijn:

1e prije: horloge: B. Dijkstre, H. G. v. d. Veenstr. 13, **Drlesnos, (Fr.).**

2e prija: bouwdoae: L. de Ham, Boudewijnskerke 305, **Zeelande.**

3e prije: badmintenepel: Kinderen v. Dingen, **Paterswolde;** J. en W. Mollema, **Zutphen;** B. en G. Jonkers, **Erica;** J. en B. Bickee, **Rosendaal;** T. en L. Tepper, **Harkstede;** F. de Buck, **Zottegem, (Belg.);** G. Fernendes, **A'dees-O.;** W. Mare, **Noordbroek;** R. Romijn, **Den Haag;** Toon Sanders, **Gerwen (N.-Br.).**

Boek: Sjanie Veerkamp, **Pueldijk;** J. Marsille, **Breda;** L. Benit, **Winkel;** J. Wolfert, **Breskens;** J. Teerling, **Baxmeer;** A. Merkerink, **Elbergen;** Ine v. Kerkhof, **Berk en Del;** T. de Zwart, **Oenker;** Joke Dukker, **Rotterdam-Z.;** J. Ratering, **Bronnegerveen;** R. Viech, **Nuuspeet;** T. Veldhuis, **Winssen;** Marry v. d. Bergh, **Durdrecht;** A. Annerveldt, **Schagen;** M. v. d. Horn, **Kantens;** Henk Landkroon, **Lisse;** T. Mostert, **Hierden, gem. Harderwijk;** S. Bil, **Schuddebeurs;** L. Jacobe, **Tilburg;** M. v. d. Meer, **Gorinchem.**

De oplossing van prijsvraag nr. 7 luidt: **STERLPAN.**

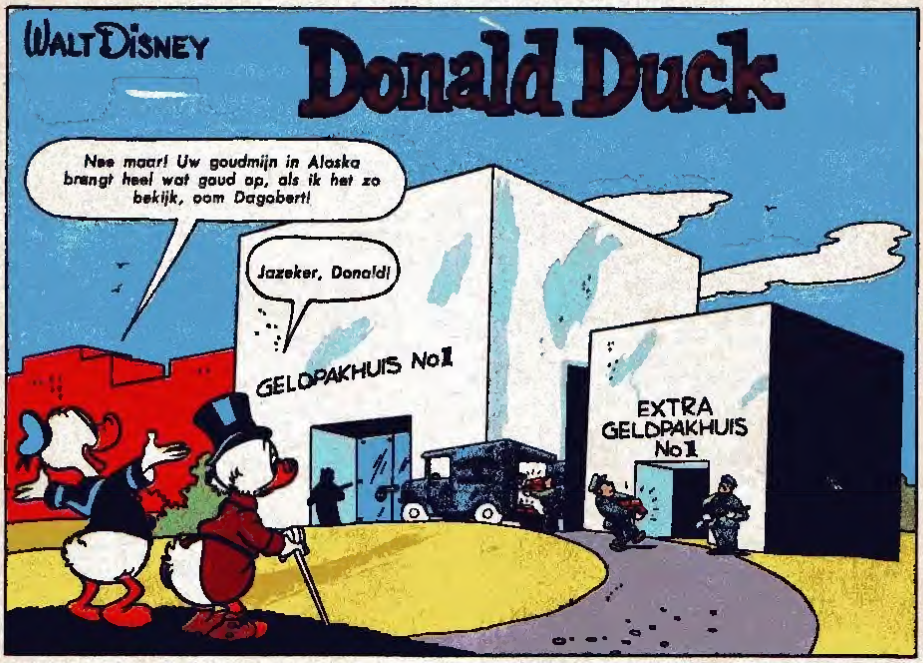
WALT DISNEY
Donald Duck
Nee maar! Uw goudmijn in Alaska brengt heel wat goud op, als ik het zo bekijk, oom Dagobert!
Jazeker, Donald!
GELDPAKHUIS No1
EXTRA GELDPAKHUIS No1

In uw pas gebouwde hulpgeldpakhuis zit nu zeker al enorm veel goud, hè?
Het zit propvol!

Bijzonder plezierig! Goud in het nieuwe pakhuis en zilver en bankbiljetten in het oude!
Ja!

U bent helemaal niet vrolijk, oom Dagobert! Is er soms iets mis?
Nee!

Wat is er met hem?
Hij wil zo verschrikkelijk graag dat iemand een berg naar hem noemt, maar niemand heeft zich nog gemeld!
Da's een leugen!

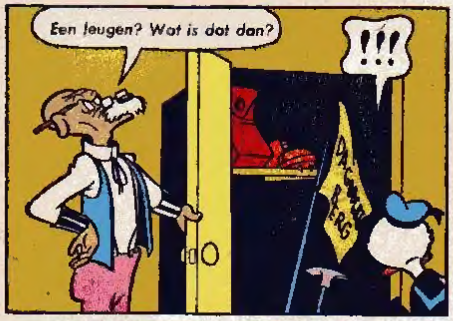
Een leugen? Wat is dat dan?
!!!

Waarom heeft u me dat niet verteld, oom Dagobert?
Alle grote mannen hebben hun stille, grote wensen! (Zucht!)

En (snik!) niemand heeft aangeboden een berg naar mij te noemen! (Snif! Snif!)
Dat doe ik!

Hoe?
Daar naar de hoofdstad te gaan en een bevel te geven dit te doen!

Wat fijn, neef! Je hebt me zo gelukkig gemaakt!
Die ouwe is beslist niet goed wijs!

We gaan zodra ik de wacht voor en achter het pakhuis heb geïnspecteerd!

Bewaak de voordeur en pas goed op het goud, Ed!
Ik doe mijn best, meneer Duck!

Bewaak de achterdeur en pas goed op het goud, Ted!
Ik doe mijn best, meneer Duck!
Kom mee nou!

Eindelijk kamen de reizigers bij de regeringsgebauwen...
Kunt u ons ook zeggen hoe we bij de afdeling Bergen kunnen komen?

Even later...
Hier is het!
Denk eraan dat je om een flinke grote vraagt!
AFDELING DALEN
AFDELING BERGEN

Een uur later is Donald klaar met het prijzen van oom Dagobert!
... en daarom verdient mijn oom het dat een flinke grote berg naar hem genoemd wordt!

Och ja, hij verdient het wel, maar...
Maar wat, meneer de bergchef?

Er zijn geen naamloze bergen meer over! We hebben alle bergen al een naam gegeven! Het spijt me, heren!

Wacht 'ns. Er is nog een grote malshoop in Arkansas die geen naam...
Nee, dank u wel!

Die nacht in hun hotelkamer...
We zijn hier voor niets heengegaan, Donald!
Hè! Er klopt iemand op de deur!
KLOP! KLOP!

Ik heb gehoord dat meneer Garabert Duck een berg wil hebben die nog geen naam heeft!
Hij heet Dagobert en geen Garobert!
Hoorde ik daar iets over een berg?
Mijn land, Tropicana, heeft nog een berg die geen naam heeft! Hij kost maar...
Dàt kan me niks schelen! Wonneer kan ik erheen?
Wanneer u maar wilt!
Ik zal uw X-99 jet laten komen, oom!
Een paar uur later vliegen zij boven Tropicana in de X-99...
Is de Dagobertberg net zo groot als die knotsen daar onder ons?
Een tikkeltje kleiner, meneer Duck! Het is een nog jonge berg!
Even later...
Welke is von mij?
We moeten deze kant uit!
Kijk! Dat is de Dagobertberg!
OEI!
?

Hoe durft u dat afschuwelijk kleine vuurspuwertje een berg te noemen!
WAARDELOOS!
Maar het is een berg! Misschien is hij nog een beetje te jong, maar...

Hij zal vast en zeker heel graat worden!
Za lang kan ik niet wachten! Hup, Donald!

Tot ziens, Donald! Tot ziens meneer Garabert!
Ik heet Dagobert en niet... ach, wat kan mij het ook schelen! Gegroet!

Later, op weg naar huis...
(Zucht!) Alweer een vergeefse reis, Donald!
Er zal toch wel ergens een berg zijn die nog geen naam heeft?
Een telegram, meneer!

DE HEER DAGOBERT DUCK AAN BOORD VAN DE X-99
HEB EEN BERG ZONDER NAAM ONTDEKT. INKONINKRIJK BANKROET! EENKOOPJE! HAASTU!
UW BUITENLANDSE AGENT Y-29

Ziet u wel dat er een berg is!
Jippie! Breng ons naar Bankraet, piloot... en vlieg zo hard als u kunt!

Intussen zijn in Duckstad de verwachtingen hoog gespannen...

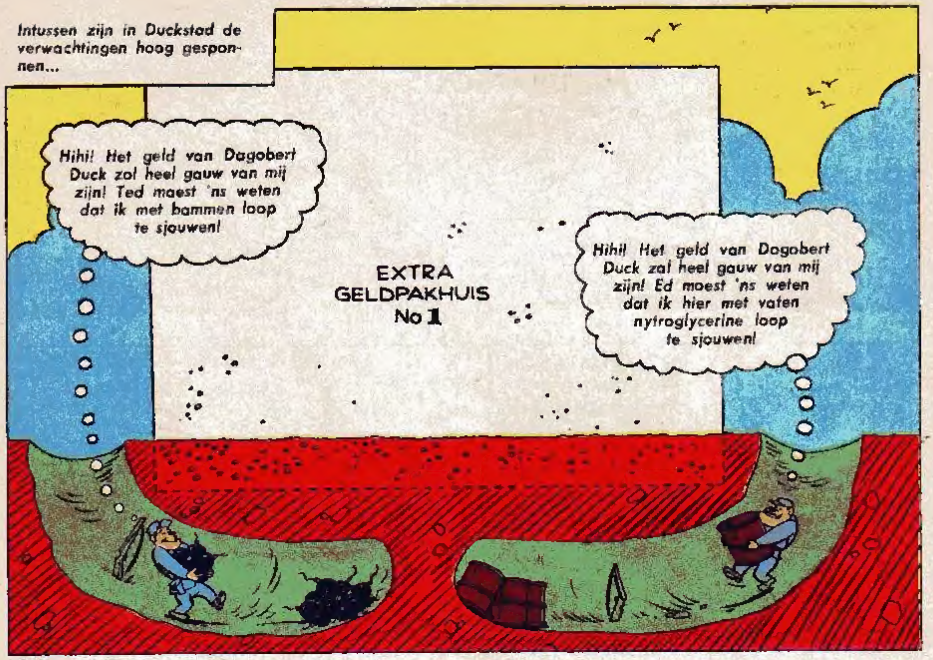

En nu terug naar de X-99, die intussen in Bankroet is geland...

Ik noem u hierbij Dagobert...
DAGOBERT BERG
BOEM!

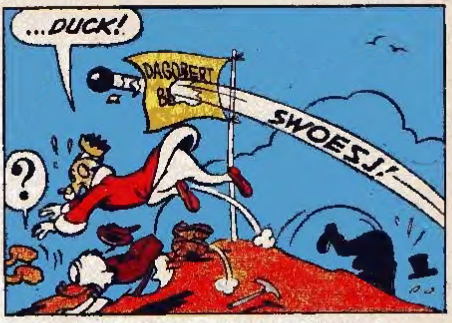
...DUCK!
DAGOBERT BERG
SWOESJ!
?

We kunnen beter de plechtigheid even uitstellen en maken dat we wegkomen, gelaat ik!
DAGOBERT BERG
KABOEM!

Zij gaan mijn berg opblazen... nee, zij blazen hem weg!
Spelbederversl Als zij hem niet krijgen, mag niemand hem hebben!

Een lawaaierig uur later...
Wat kan ik eraan doen dat ik buren heb die zo verschrikkelijk gauw kwaad worden?
Za, ik neem mijn geld terug en ga naar huis!

En intussen, in Duckstad...
Mijn brandstof zal het goud tot klompjes smelten!

Mijn bommen zullen het goud tot klompjes smelten!

Die arme Ted. Hij zal niet weten wat hem overkomt!

Die arme Ed! Hij zal niet weten wat hem overkomt!

Oom Dagobert verneemt het draeve nieuws in de X-99...

Een paar uur later komt oom Dagobert bij de plaats van de ramp...

ZO GING IK VAN START

door FONS VAN WISSEN

HET PSV in het toernooi om de Europa Cup, of in het Nederlandse elftal, gaat het natuurlijk wel een heatje anders dan in die partijtjes met je vriendjes vroeger. Ik woonde in Margraten, een mooi klein plaatsje in Zuid-Limburg. Voor de kerk ligt een groot plein en daar gingen wij voor en na schooltijd altijd voetballen. Een echte bal haddan wij niet. Van lapjes stof maakten wij een stevige prop, en hup jongens, spelen! Wij hadden het daar lang niet slecht op het kerkplein. Er vloog natuurlijk wel eens een ruit in stukken, maar het gebeurde zelden dat iemand ons wegjoeg. Uit een cafeetje kwamen wel eens een paar mannen om naar ons te kijken. En dan deed je nog eens extra je best.

De club van Margraten is RKVVM. Toen ik nog maar net elf jaar was, werd ik lid en ging ik meespelen in het jeugdelftal. Ik had toen nog niet eens voetbalschoenen. Die kreeg ik pas een jaar later van mijn moeder, die helemaal geen verstand van voetbalschoenen had en daarom een paar van mijn vriendjes vroeg mee te gaan naar de winkel. Zij wilde mij ermee verrassen omdat ik op de mulo was overgegaan naar de tweede klas. Ik geloof niet dat ik later ooit nog weer zo blij ben geweest met een cadeau als toen met die voetbalschoenen.

Wij moesten natuurlijk minstens één keer per week trainen, maar dat was mij veel te weinig. Ik zat ook in een jeugdvereniging, waar je allerlei spelletjes kon doen zoals pingpongen en sjoelbakken. Als het even kon, ging ik met wat kameraden voetballen. Ik was vijftien jaar toen ik in het eerste elftal van RKVVM werd opgesteld. In de voorhoede. Ik was toen een heel klein menneke en ik kon altijd razendvlug langs die grote kerels van de tegenpartij glippen. Dat had tot gevolg dat ik steeds weer veel doelpunten kon maken. Ik herinner mij van één competitiewedstrijd uit dat eerste seizoen, dat ik zes goals op mijn naam mocht zetten.

Hoewel ik dus mocht spelen in het eerste senioreneltal, moest ik blijven trainen met de jeugdelftallen.

Dat was voor mij het aantrekkelijkste, want daarin zaten mijn vrienden.

Een paar jaar later ben ik naar het grote MVV in Maastricht gegaan. Daar kon ik mij als voetballer verder ontwikkelen. Toen kon ik een contract krijgen als prof bij PSV. Ik moest verhuizen naar Eindhoven, maar daar heb ik geen spijt van gekregen.

Als voetballer is het mij heel goed gegaan. Ik heb heel wat fijne wedstrijden mogen spelen, ook in het Nederlandse elftal. Maar één ding vind ik jammer.

Mijn moeder, die mij jaren geleden zo graag die voetbalschoenen heeft gegeven, heeft mij nog nooit zien voetballen. Ze wil niet komen kijken.

Ze is bang en denkt altijd dat mij vandaag of morgen een ongeluk zal overkomen.

Willie Wortel

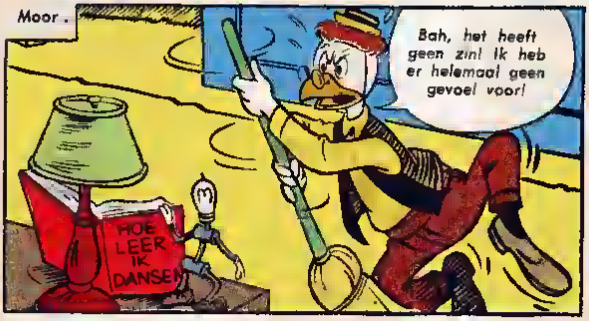

Dus...
Het is heel eenvoudig, jongens! De tonen van de muziek brengen deze spierprikkels in werking, waardoor mijn lichaam de juiste dansbewegingen uit voert!
Vanavond in het park, zal ik Guus Geluk ns laten zien wat dansen is... dank zij de elektronen en alles wat daarmee samenhangt!
GEWELDIG!
(Zucht!) Misschien gaat hij dan wel beroepsdanser worden en heeft hij geen tijd meer voor uitvindingen!
Zo n wuft leventje is niets voor Wilhel Het is beter dat zijn nieuwe dansmethode vanavond geen erg groot succes wordt!
Hmm... en door deze droodjes te verwisselen kan ik daar zeker van zijn!
Die avond...
Grutjes, Wilhe moet je
Niet eerst een proef nemen met ...
je nieuwe...
Nee! Alles klopt zo goed, dat het niet kan mislukken!
Ahum... Geertje Gons... Zou ik deze dans von je mogen?
Bah! Nie mond heeft onze zus voor deze dansportij uitgenodigd!
Hé, jongens! Wie is de beste danser op dit feest?
176 671
ZWARE JONGENS
176 716
ZWARE JONGENS

Eh . eh.. nou, ik denk dat vanavond Willie Wortel het beste danst!
Dan zal hij de hele avond met jou dansen, Leentje!
176-671
ZWARE JONGENS

Kom maar mee, kereltje! Onze zus, Leentje, is jouw partner voor vanavond!
Hihi! Hihi!
176-671
ZWARE JONGENS

Zo, meneer, speel nu ns iets heel liefs en gevoeligs!
J-ja zeker!

Woeps!
?

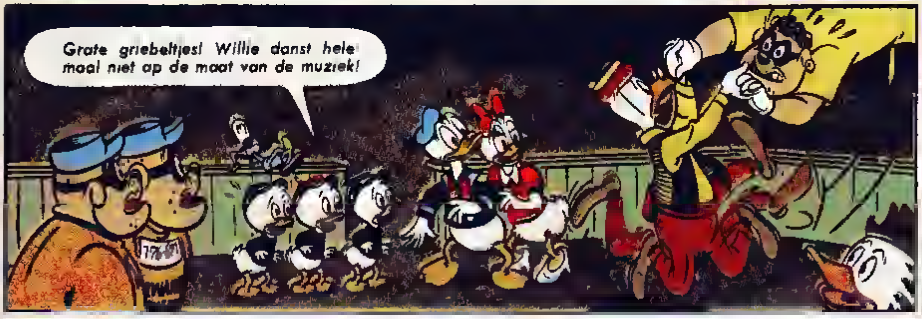
Grote griebeltjes! Willie danst hele maal niet op de maat van de muziek!

Onze zus rondslingeren, hè?
We zullen hem leren!
176-671
176-716

HELLÈÈP!
O, nee, ik wilde niet..

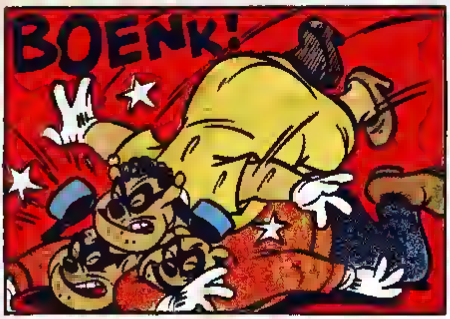
BOENK!

O, nou... we zullen een andere keer wel met hem afrekenen!
Waar ben ik toch?

Ik moet toegeven, Willie, dat het niemand gelukt zou zijn de Zware Jongens weg te dansen!
Ik begrijp het niet!

Wat? Heb je met opzet mijn draadjes verwisseld? O, Lampje, hoe kan je me tegenover Guus Geluk za'n figuur laten slaan?
FLITS
FLITS
FLITS

Willie, we verwachten niet van je dat je een goeie danser bent! Je blinkt in zoveel andere dingen uit! Trek je niets van Guus aan!

Ik wil in ieder geval bewijzen dat ik elektronisch kan dansen. Ik denk dat de draadjes nu wel goed zitten!
Ga maar spelen!

!
Help! Ik moet me toch vergist hebben!

Haha! Kijk eens, Guus... Willie danst!
Nu hoef ik niet meer bang te zijn dat ik op iemands tenen trap!

WAT ER GEBEURDE:

In 't oude Westen gebeuren toch nog rare dingen. Hoewel Pipo, Mammaloe en Petra dachten dat er van die wildwestverhalen niets meer overgebleven was, ontdekken ze toch in een verlaten goudzoekersstadje een vergadering van cowboyboeven. Hun vriendje Klukkluk begint buiten gewoon hard te bibberen als hij hun naam verneemt. de Blauwpiepers! Zo heette lang geleden namelijk de gevaarlijkste bende van het Wilde Westen! Pipo en Klukkluk luisteren het plan van de boeven af, die de goudtrein van Baffelo naar Caleroda willen overvallen. De volgende dag rijdt Pipo's woonwagen naar de stad Baffelo om te gaan waarschuwen....

DRIE uur lang rolt de woonwagen over een stoffige hobbel-de-bobbelweg door de kale vlakten van het roemruchte prairie-land. „Oom Klukkluk," zegt Petra, „wat zit u hier bleekjes weggedoken? En waarom wilde u eerst niet met ons mee? Het scheelde maar een snippertje van aan haartje of u was achtergebleven in dat stille stadje! Houdt u niet meer van ons?"
Klukkluk schudt zijn Indiaanse hoofd. „Mij zijn zeer

PIPO IN HET WOESTE WESTEN

tamelijk dol op jullie," verklaert hij. „Bijna net zo dol als mij zijn op de pindakaas met muisjes persoonlijk, dat wel! Maar mij zijn het niet eens met de gevaarlijke plannens van jouw papa Pipo. Ons kunnen ons beter niet bemoelen met de plannens van gevaarlijke rovers! De bende van de Blauwpiepers zijn ijzerharde troep, die storen zich niet aan de klaptoeters van een clownsmens! Ons kunnen beter naar het noorden reizen, waar de lieve mensen wonen en de vógels fluiten in plaats van de kogels!" Dat is een hele toespraak, maar Petra is niet onder de indruk. „U zei zelf dat die boeven een trein willen overvallen," zegt ze. „Dat is een misdaad en daar moeten alle nette mensen tegen vechten! Iedereen die niet beng of laf is, moet meedoen en mijn papa Pipo geeft het voorbeeld! Hij kan niet tegen narigheid, hij wil zo graag dat de wereld op een vrolijke toverbal lijkt zonder zwartkijkers en zeurpieten! Eh..... u bent bijgeval toch niet bang, oom Klukkluk?"
Klukkluk begint 'n heel lang verhaal over zijn heldendaden en Petra luistert aandachtig, want ze houdt wel van sprookjes. De tijd vliegt om en plotseling stopt de wagen. Mammaloe gaat aan haar man vragen waarom hij stilstaat, maar ze ziet de reden meteen al als ze haar hoofd op het voorbalkon naar buiten steekt. De smalle weg komt hier uit op een grote verkeersweg. De auto's brullen in vier rijen voorbij, het is een lawaai en een rook, waar zo'n ezelwagen bleek van wordt!
„Pipo," zegt Mammaloe, „je bent toch niet van plan óók op die weg te gaan rijden? Dat is tegen onze regel: we reizen alleen over de rustige kronkelweggetjes, dit

geschreven door WIM MEULDIJK met

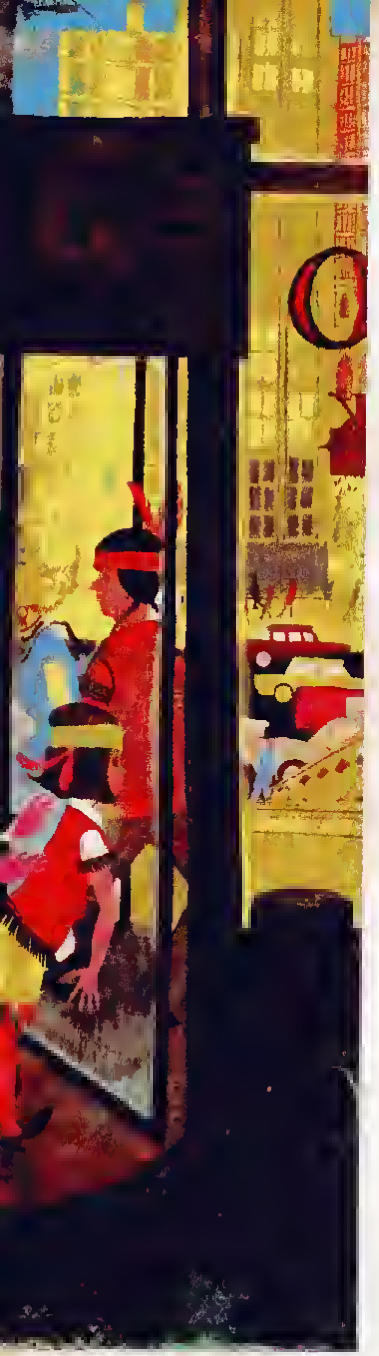

is zo'n hoofdbaan voor het razende haast-verkeer! Waar zouden al die mensen naar toe gaan?"
Pipo haalt zijn schouders op „Ze gaan over die weg naar de stad Baffelo," zegt hij „Daar moeten wij ook naar toe! Het is vreselijk, maar we moeten met onze stapvoets-kar tussen die racemonsters! Ik zal wel zoveel mogelijk aan het kantje blijven en de rode vlag aan de achterkant uithangen, dat is het beste!"
Even later rijdt de circuswoonwagen uiterst rechts langs de grote snelweg in de richting van Baffelo
De auto's suizen allemaal luid toeterend voorbij; sommige knipperen boos met hun koplampen, omdat ze ineens zo moeten afremmen voor die langzame wagen, maar als Klukkluk zijn hoofd boos uit het raampje steekt, houden ze daarmee op Want ze zijn bang dat hij een Indiaanse pijl in hun achterband zal schieten Zoiets is Klukkluk natuurlijk niet van plan, hij is alleen nog steeds boos op Pipo
Pipo denkt niet aan Klukkluk, hij heeft al zijn rijkunst nodig om zijn ezel op de weg te houden, want de arme Nononono krijgt telkens kleine schokjes in zijn staart als er weer een auto met brullende toeter langs hem heen loeit
Een hele grote verhuiswagen maakt het wel erg bar Achter het stuur zit een stoere man, die met zijn vuist zwaait als hij de Pipo-kar inhaalt.
„Wat een haast," bromt Pipo als de verhuiswagen hem voorbijgegaan is „En hij is helemaal leeg; waar moet hij naar toe? In de verte schijnt een verkeerslicht op rood te springen, de grote verhuiswagen voor het ezeltje moet stoppen Pipo kijkt naar de openstaande deuren van die grote wagen en hij krijgt een gewaagd idee
Hij voert het manoeuvre uit tot grote verbazing van Mammaloe en Petra en tot schrik van Klukkluk! „Zoiets mogen jij nooitmeer doen!" jammert het Indiaantje. „Dat zijn verboden door de regels van het suis-verkeer!"
Pipo doet het toch en daardoor zijn ze tien minuten later veilig midden in de stad Baffelo!
De boze chauffeur van de verhuiswagen stopt in de stad voor een pakhuis om te gaan inladen Hij stapt uit zijn wagen en loopt er omheen.
Als hij de achterkant bereikt, springt bij een meter hoog en zijn ogen puilen uit! Het is ook geen gewoon schouwspel uit zijn eigen verhuiswagen komt achteruit de woonwagen gerold, die hij tien minuten geleden inhaalde! De wagen rijdt het plankier af en een ezeltje wordt achteruit geduwd door een clown Zodra de wagen op de straat staat, klimt die clown op de koetsierspinats, neemt zijn hoedje af en zegt „Bedankt voor de lift, meneertje verhuisauto! Goeiemiddag!"
De chauffeur blijft aan de grond genageld staan, wel vijf minuten lang
In die tussentijd is de woonwagen van Pipo al om de hoek verdwenen Je kunt nu wel nagaan wat er gebeurd is bij dat stoplicht op de buitenweg heeft Pipo zijn kar gewoon IN die lege verhuisauto gestuurd Zo zijn ze pijlsnel en zonder verkeersfouten in de stad gekomen! Dat is dat!
Nu moeten ze nog een uur lang door de binnenstad dwalen voor ze het gebouw gevonden hebben wat ze zoeken; „de goudbank van Baffelo". Het is een gebouw waar je een stijve hals van krijgt als je de bovenste verdieping wilt zien en het heeft een voorgevel als een duur paleis
Nononono wordt met de wagen op een parkeerstrook gezet, waar het ezeltje meteen en smakelijk een bloemenmand leeg eet, maar dat is van later zorg
Pipo, Mammaloe, Petra en Klukkluk steken de straat over en lopen de hoge trap op naar de ingang van het bankgebouw. Ze gaan de draaideur aan de ene kant in en komen er aan de andere kant weer uit
Er staat namelijk een dikke portier aan de ingang die alle rare snoeshanen uit het gebouw moet houden.
Maar zo laten ze zich niet afschepen.
Ze draaien weer naar binnen en Pipo roept: „Hait, meneertje de poort-uitduwer! We komen de bank niet op stelten zetten, we willen alleen maar even de baas spreken Is-le thuis?"
De portier wordt bleek, zijn baas is een deftige directeur, die zeker geen tijd zal hebben voor de praatjes van een clown en zijn familie of een dun Indiaantje.
Die laatste belediging is te veel voor Klukkluk de Indiaan trekt zijn pijl en boog en schiet na drie keer richten een pijl door de pet van de portier
Gelukkig lag die pet al op de grond, want de portier heeft bij de eerste poging al gillende de benen genomen.
In ieder geval kunnen ze nu doorlopen het gebouw in
Verschillende bankbedienden proberen het viertal nog tegen te houden, maar Mammaloe deelt koekjes uit Pipo trekt malle gezichten, Klukkluk dreigt met pijlen en Petra glipt tussen alle benen door en zo bereiken ze toch de kamer van de directeur
Pipo klopt en goolt de deur wijd open.
„Goeiemiddag, bankbaas," roept hij, „de naam is Pipo de clown en ik kom je waarschuwen voor een overval!"
Achter een heel groot bureau staat een heel klein heertje op, kijkt ons viertal verschrikt aan, slikt zijn aigaar in en valt flauw

illustraties van JAN WESSELING

VOLGENDE WEEK: GELOOF HET OF NIET...

LAAT
EENS ZIEN
WAT JE KUNT

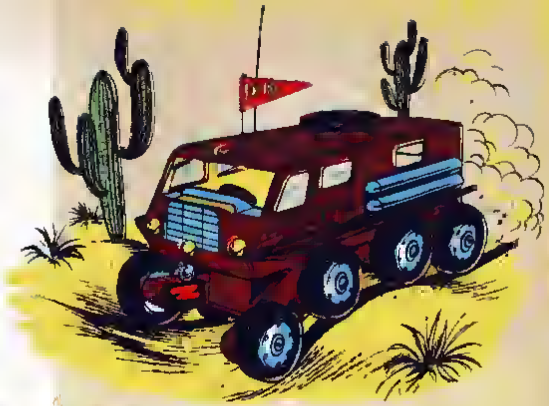

WOESTIJNTANK

Det is iets voor ontdekkingsreizigers. Met dit voertuig rijd je over de grootste kuilen en buiten zonder te stranden, omdat de wielen twee aan twee steeds in aanraking blijven met de grond. Op de afbeelding zie je dit; zijn voorste linker wiel is naar beneden gezakt in een kuil, maar zijn rechter zal door een bult naar boven worden gedrukt. Dit is mogelijk, omdat de wielen niet direct aan het chassis (H) zijn bevestigd, maar eerst op schommelarmen (K), die vrij kunnen draaien tot aan der einden tegen de onderzijde van de bodem (A) stuit. De wielen moeten zich in deze uiterste stand buiten de carrosseriewanden bevinden en de treeplanken (L) niet raken.

H: dit is een stuk beukehout, waaruit we het middenstuk versmallen (ele zij-aanzicht). Het wordt bevestigd onder de bodem (A). Dit deel krijgt afgeschuinde einden. Voorop monteren we blokje (D), waaraan we het schuine, verhoogde dashboard zagen of vijlen. Tegen D komt de radiator E. De zijwanden (F) worden van triplex gemaakt. We zagen er de raamopeningen uit en verder nog smalle sleuven, waardoor de treeplanken kunnen worden geschoven. Spijker de wanden vast op de zijkanten van A, D, dak B (waarin vooraf een rond gat is gezaagd) en achterwand C. Beide laatste delen zijn van vurehout. De binnenranden van de delen L worden op A vastgespijkerd, voordat B en C zijn gemonteerd. De vier brandstoftanks (G) zijn stukjes rondhout met afgeronde uiteinden. In het dekgat lijmen we een kartonnen strook, zodat een verhoogde rand ontstaat. De wielen kunnen van hout of metaal zijn. De laatste soort bezit echter rubber bandjes; ze zijn in een aantal maten te koop bij huisvlijtzaken. Daarvan moet je er dus acht uitzoeken, die op ons formaat tank passen. Bevestig de wielen aan de einden van de armen (K) door middel van bolknopschroeven. Tussen schroefkop en wiel en tussen wiel en wielarm brengen we platte schijfringen aan. Daarna schroeven we de vier armen aan weerszijden van chassis (H), op de brede eindstukken vast, eveneens voorzien van ringen, om het draaien te vergemakkelijken. Tik nu nog enkele bolknopsiernegels als lampen voor- en achterop en schroef onderin A de trekhaken.

Steek dan het vlaggemastje en antenne van ijzerdraad door het dak en het voertuig kan zijn tocht beginnen.

We lekken de verschillende onderdelen in de loop van het montagewerk. Bovenzijde, bodem, binnenzijden van de wandjes en onderzijde van het dak worden gelakt, wanneer deze nog niet in elkaar gezet zijn. Dit geldt ook voor het chassis, schommelarmen, brandstoftanks, enzovoort.

Ga niet op expeditie uit als het regent of als de aarde nog nat is. Het onderstel wordt dan één kluit modder, waardoor de armen en wielen vast komen te zitten. Het is een voertuig voor woestijnen!

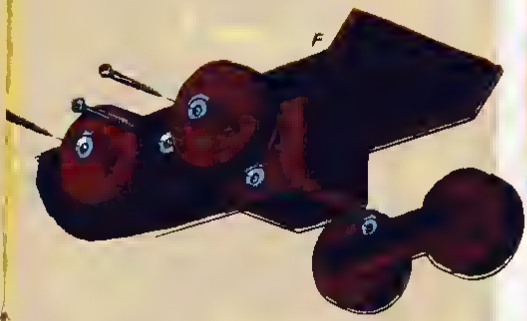

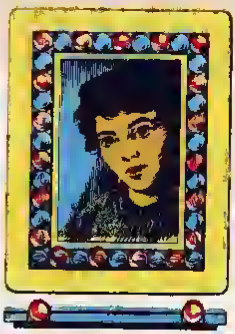

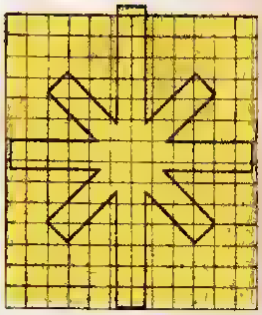

KNIKKER-VERSIERING

Natuurlijk dienen knikkers in de eerste plaats om ermee te spelen, maar wist je dat je er heel wat meer mee kunt doen? Zo is het leuk een stopfles met kleurige knikkers te vullen en die fles den te gebruiken als voet voor een schemerlempje. Hierboven worden nog twee soorten versieringen uitgeheeld: een ster aan de wand en een portretlijstje. In beide gevallen hebben we knikkers nodig van helder glas, waarin gekleurde banen zijn geemolten. Als het mogelijk is, nemen we het liefst knikkers met dezelfde kleuren of met kleuren die bij elkaar passen.

Voor de ster maken we een ondergrond, waarop de knikkers worden vastgezet. Het model in ruitjee wordt zodenig vergroot, dat de breedte van de armen gelijk is aan de middellijn van de knikkar. Da vergroting tekenen we op triplex; we zagen de vorm uit en schuren deze netjes glad. Telkens knijpen wa 'n strook lijm midden over de ermen en leggen de knikkers, te beginnen vanuit het midden, één voor één vast. Let er goed op, bij het bepalen ven de lengte der armen, dat je aan het einde daarvan geen halve ruimte voor een knikker overhoudt; da armen moeten mooi „vollopen". Doe dit werkje op een vlekke ondergrond. Zodra een knikker wil wegrollen, breng ja hem weer op zijn plaats terug totdat de lijm voldoande is opgesteven.

Vóór je de knikkers oplijmt, schilder je de ster eerst wit. Zitten de knikkers goed vast, dan draaien we in het uiteinde van de lange arm voorzichtig een klein schoefoogje, waaraan een plastic of koperen gordijnringetje zit, zodat we het ornament aen de want kunnen ophangen.

Het spreekt vanzelf dat we zo min mogelijk lijm mogen zien; breng dus geen onnodige hoeveelheid aen.

Nu het lijstje. De afmetingen ervan hangen af zowel van het aantal knikkers in de breedte en in de hoogte als van het formaat van de prent of foto. Leg de knikkers op een rij en meet dan hoe leng deze is. Zet de maten op een rechthoekig stukje hout en zaag dan met da figuurzaag het middenstuk uit. Van dit laetste zagen we dan rondom een strook, evan breed als de middellijn van de knikkers die ja gaat gebruiken. Beide delen lijmen we op een triplex-ondergrond, zodat er een soort gootja ontstaat. Het hout van het lijstje en middenpaneeltje moet een dikte hebben gelijk aan de doorsnee ven een knikker. Leg elke knikker in een bedje lijmcement en laat dit voldoenda drogen. Op het paneel lijmen we de foto, waaromheen dan een onbedekt randje te zien blijft.

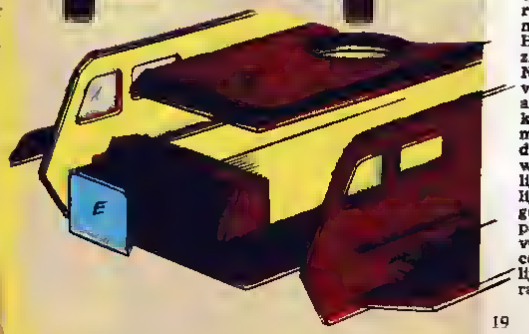

WALT DISNEY
Mickey Mouse
Dat was geweldig, meneer Mouse, zoals u Poekie's hok heeft verplaatst, zonder hem zelfs wakker te maken! Knap, hoor!
Het verplaatsen van huizen is nu eenmaal ons werk!
Z

Nou, ons eerste karweitje was niet erg groot, maar we moeten toch ergens mee beginnen!
Ja! Zo is het precies!

Bovendien, die twee gulden hebben we alvast!
Hé! Daar gaat onze telefoon!
TR-RING!
GEEN HUIS IS VOOR ONS TE GROOT OF TE KLEIN!

Ja, meneer ja, meneer ja, meneer

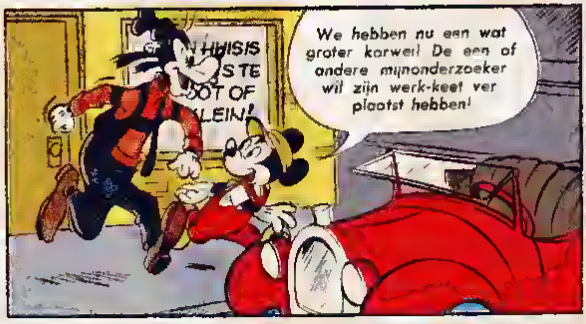
We hebben nu een wat groter karwei! De een of andere mijnonderzoeker wil zijn werk-keet verplaatst hebben!

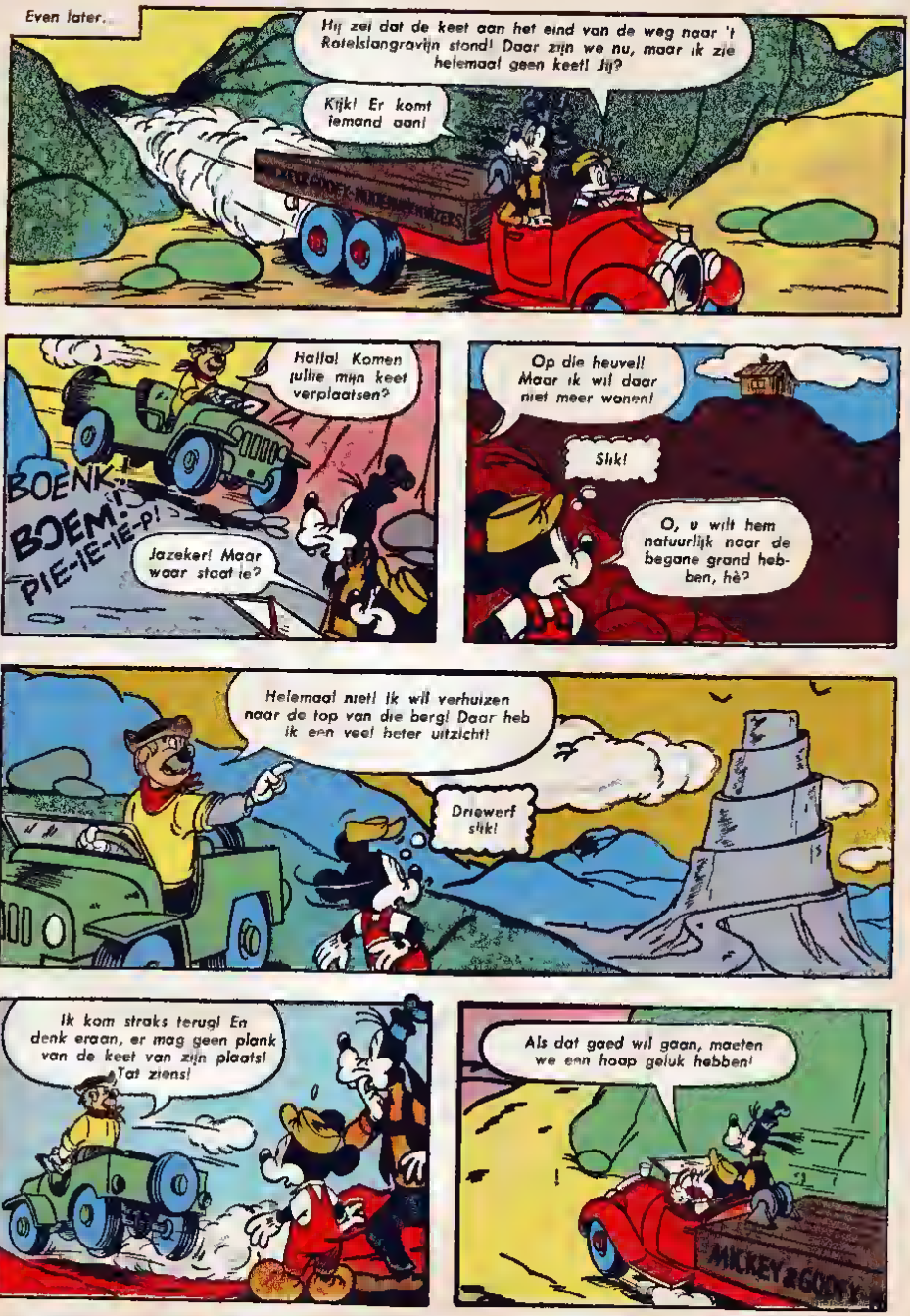
Even later...
Hij zei dat de keet aan het eind van de weg naar 't Ratelslangravijn stond! Daar zijn we nu, maar ik zie helemaal geen keet! Jij?
Kijk! Er komt iemand aan!
Halla! Komen jullie mijn keet verplaatsen?
BOENK!
BOEM!
PIE-IE-IE-P!
Jazeker! Maar waar staat ie?
Op die heuvel! Maar ik wil daar niet meer wonen!
Slik!
O, u wilt hem natuurlijk naar de begane grond hebben, hè?
Helemaal niet! Ik wil verhuizen naar de top van die berg! Daar heb ik een veel beter uitzicht!
Driewerf slik!
Ik kom straks terug! En denk eraan, er mag geen plank van de keet van zijn plaats! Tot ziens!
Als dat goed wil gaan, moeten we een hoop geluk hebben!
MICKEY & GOOFY

Goeie grutjes. In déze omgeving een bedrijf dat huizen verhuist? Daar moeten we 'n film van maken!

Ik ga het aan de baas vertellen, maar we moeten een beetje amzichtig te werk gaan, want ze mogen niks merken!

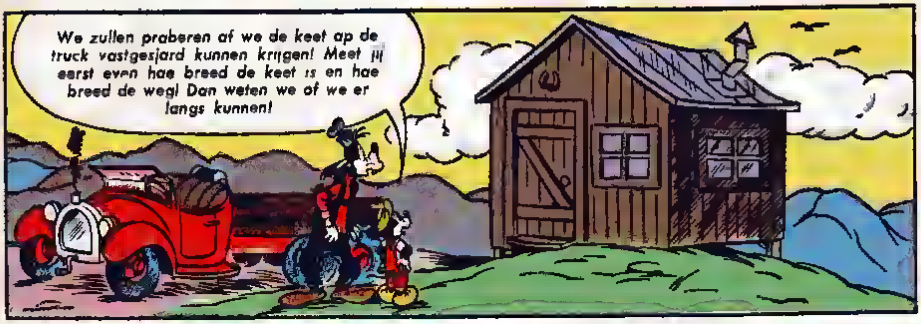
We zullen praberen of we de keet op de truck vastgesjard kunnen krijgen! Meet jij eerst even hae breed de keet is en hae breed de wegi Dan weten we of we er langs kunnen!

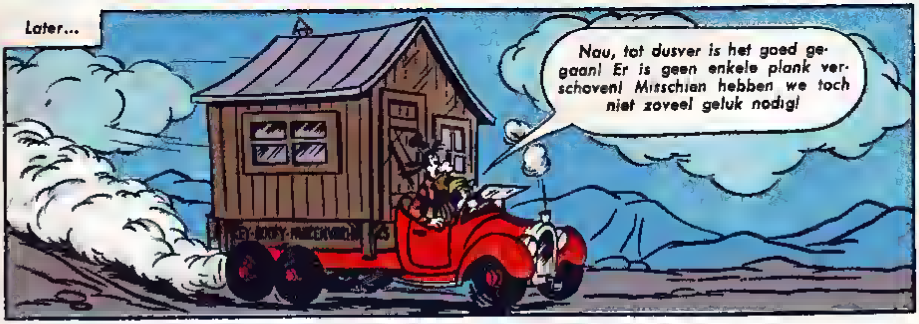
Later...
Nau, tot dusver is het goed gegaan! Er is geen enkele plank verschoven! Misschien hebben we toch niet zoveel geluk nodig!

De weg tegen de berg op is erg steil, maar als we een flinke aanloop nemen redden we het wel, denk ik!

Hau je goed vast! Daar goen we!

Je hebt toch ook gemeten of de weg wel breed genoeg was om er met de keet langs te kunnen, hè?
De weg ook?
KREKS!
OEI!
Ik dacht dat je de truck bedaeld!
Ik ben benieuwd hoe op het ogenblik het weer is in Timboektoe!
Nou, ik ben bang dat we ons zaakje wel kunnen opdaeken!
Wat moeten we tegen die mijnonderzoeker zeggen?
Dat mogen we wel heel gauw bedenken, want daar heb je 'm al!
Nee, hij is het niet! Gelukkig maar!
Halla! Jullie hebben een mooi stuk opgevoerd!
Zeg dat wel!
Stuk?
Ja, van die keetverhuizing! We hebben alles aa de film vastgelegd! Zouden we het voor de tv mogen uitzenden?

We namen aan de andere kant van de heuvels een wild westfilm op! Toen zag ik opeens uw truck en ik dacht dat zoiets wel aardig was voor een televisie-uitzending!
Dat is zeker!

Ik vind het best, maar nu ligt de keet uit elkaar en hij moet nog naar de top van die hoge berg!

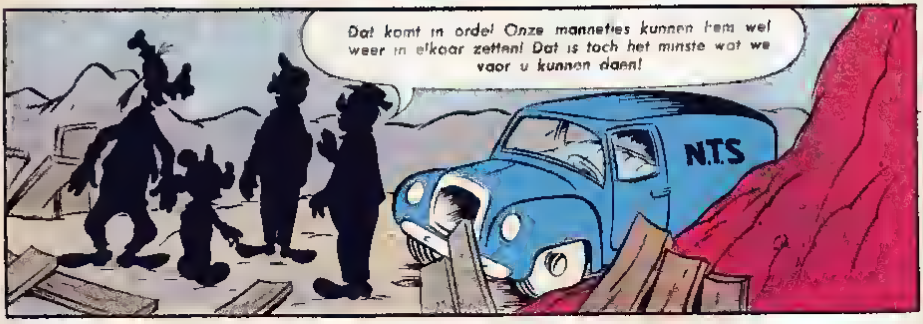
Dat komt in orde! Onze manneties kunnen hem wel weer in elkaar zetten! Dat is toch het minste wat we voor u kunnen doen!
N.T.S

Later...
Hè, he! Dat was, wat je noemt, geluk hebben, maar ik hoop het nooit meer zo mee te maken!
Dat maak je ook niet, Goofy!

Bedoel je dat we de zaak gaan op doeken?
Nee, we gaan een nieuwe zaak beginnen! Ik zal vragen of iemand ons hard komt veranderen!

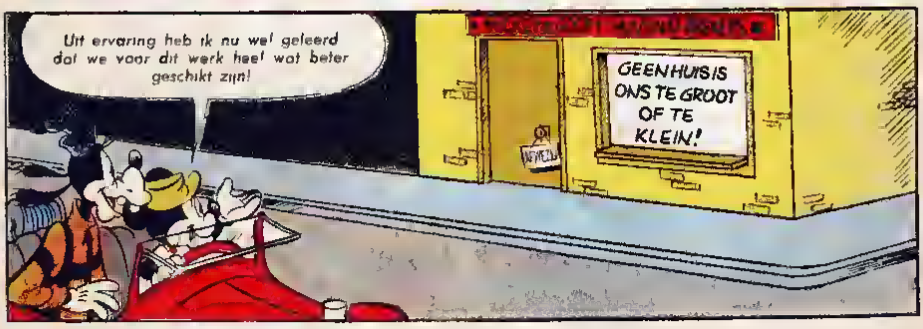
Uit ervaring heb ik nu wel geleerd dat we voor dit werk heel wat beter geschikt zijn!
GEEN HUIS IS ONS TE GROOT OF TE KLEIN!

dijes en datjes van Donald Duck

EEN Nederlander wiens naam bij ons zelden gehoord wordt, maar die toch tot een van onze grootste zeevaarders uit vroeger eeuwen behoort, staat op deze postzegel van Australië afgebeeld. Het is Abel Tasman.

HEB JE DIE AL?

In 1642 zeilde hij met zijn schip, de Heemskerck, weg uit het toenmalige Batavia op zoek naar het onbekende Zuidland. Doordat hij niet wist welke koers hij moest aanhouden, voer hij echter om Australië heen en landde tenslotte op een eiland, dat hij het Anthony van Diemensland noemde naar de gouverneur-generaal van Indië in die tijd. Op deze zelfde tocht, die ongeveer negen maanden duurde, ontdekte Tasman o.a. ook Nieuw-Zeeland. De Engelsen hadden zoveel waardering voor deze koene Nederlandse zeevaarder, dat zij later 't Van Diemensland omdoopten in Tasmanië en ook de zee tussen Australië en Nieuw-Zeeland de Tasman-zee noemden.
Deze zegel, uitgegeven in oktober 1963, is de eerste van een reeks postzegels uitgegeven ter herinnering aan zeevaarders die in vroeger tijden de Australische wateren hebben doorkruist.

LACH-ZIEKTE!

Op een meisjesschool in de nabijheid van het Victoria-meer in Afrika begon op zekere dag een meisje tijdens de les te lachen. „Is het uit?" vroeg de onderwijzer. Maar het was niet uit. Het meisje lachte door, een paar andere meisjes gingen meedoen en op het laatst lachte de hele klas, ook de onderwijzer. De meisjes in het aangrenzende lokaal begonnen eveneens te lachen..... en kort daarna lachte de hele school. De lessen moesten worden gestaakt. De meisjes gingen lachend naar huis, waar hun vaders en moeders ook begonnen te lachen.
Zo lachten tenslotte duizenden en duizenden mensen. De doktoren vermoeden dat het hier een nog onbekende ziekte betreft.
Intussen wacht men af wie het laatst lacht.

VERBORGEN DIEREN

In elk van de hiernaast staande drie zinnen staat de naam van een dier verborgen, probeer ze te vinden!

1 Deze leren laarzen zijn op het ogenblik in de mode.
2 Jammar dat ze niet bij elkaar passen
3 Geef mij dus dat andere paar, dat daar staat!

SLAPEND LEREN

Meneer Bellini in Italië zegt dat je het best slapende kunt leren
Hij adviseert neem wat je leren moet via een bandrecorder op een geluidsband op.
Ga nu naar bed, zet een koptelefoon op en laat de geluidsband aflopen
Je slaapt vanzelf in en tijdens je slaap laat je steeds maar diezelfde band op de bandrecorder draaien
Als je de volgende ochtend wakker wordt- weet ja je alles haarfijn te herinneren
Of het nu een moeilijk gedicht is of een lange rij vreemde woorden, het komt er niet op aan
Zo, nu weten we tenminste dat je niet alleen slapende rijk kunt worden, maar ook slapende wijs, of moeten wij zeggen „geleerd"?

Oplossing Verborgen dieren
1 ezel, 2 bij, 3 paard

geschreven door JOOP TERMOS

illustratie:
GERARD VAN STRAATEN

Het vakantiegeld dat de eerste-klassers van de mulo-school in Ryndam hebben verdiend voor hun klasgenoot Paul Verkerk, die bijna van een ongeluk is hersteld, is gestolen uit een kast in de leraarskamer. Onder leiding van hun sportleraar, meneer Veldman, ondernemen de kinderen een speurtocht naar de dief. Het spoor leidt naar een pompbediende. Pieter van Gelder, Hetty Bron en Hans de Kloet achtervolgen op hun fiets de bediende als deze op een motor van het benzinestation wegrijdt.

ALLEEN Voor EEN

TERWIJL de motorrijder een praatje maakte met de haringverkoper, wachtten Hetty, Pieter en Hans op het moment dat de man weer zou vertrekken. Ze stonden vlak bij elkaar op een straathoek en gedroegen zich zo onopvallend mogelijk. Pieter en Hetty keken over hun fietszadels geleund naar de etalage van een boekenwinkel; in het glas van de winkelruit konden ze de man in het oog houden. Hans had zijn fiets tegen een boom gezet en morrelde wat aan zijn achterwiel. De man stapte weer op zijn motor en onmiddellijk grepen de drie hun fiets om erop te springen zodra de man zou vertrekken. Zouden ze 'm in de stad kunnen volgen? De kans daarop leek niet al te groot, maar toch... je kon nooit weten. De pompbediende zat op het motorzadel, de motor knetterde. De man reed weg en de drie sprongen rap op hun zadel.

De motorrijder maakte een korte bocht, gaf vol gas en..... keerde terug naar de rijksweg, waarover hij met grote snelheid verder reed. De drie remden, stapten af en keken elkaar verdwaasd aan. Hetty begon opeens onbedaarlijk te lachen.

„Ha, ha, wat een grap! Hij rijdt weer terug naar het pompstation....." schaterde ze.

Hans de Kloet keek haar nijdig aan. „Lach niet zo dom..... schaap," riep hij verontwaardigd.

Op slag stopte Hetty haar geschater. „Als je me een schaap noemt, dan..... nou dan ga ik naar huis, meteen," brieste ze venijnig.

Ze was rood van kwaadheid en haar ogen blikten nijdig. Hans schrok en mompelde wat verlegen: „Nou ja, waarom lach je dan ook? Er is toch niets grappis gebeurd?"

„Ik vond het wèl grappig," hitste Hetty.

„Geen ruzie maken jongens," kalmeerde Pieter het tweetal en hij vervolgde: „Laten we weer naar het station fietsen en kijken of de man aan het werk is....."

„Tuurlijk is-ie naar het pompstation teruggegaan," meende Hetty.

„Daar ben ik nog niet zo zeker van, hij kan best ergens buiten Rijndam wonen," antwoordde Pieter.

Daar moest Hetty hem gelijk in geven. De drie fietstan terug naar het benzinestation, maar de pompbediende was er niet te bekennen. „Het is voor ons onmogelijk om hem op de fiets te volgen. We kunnen de achtervolging wel opgeven," mompelde Hans de Kloet.

„Néé, we geven niét op," zei Pieter van Gelder grimmig. „Brunskoop ligt ongeveer zeven kilometer van de stad af. Het is best mogelijk, dat de pompbediende dáár woont. De andere dorpen liggen veel verder van de stad verwijderd. We gaan eerst naar huis om te eten en vanmiddag fietsen we naar Brunskoop en dan zoeken we de dorpsstraten af naar de motor van de pompbediende."

Hetty en Hans stemden met het plan van Pieter in. Het was die middag mool weer, de zon spreidde zijn warmte over de polders uit, de drie genoten van de fietstocht naar Brunskoop. Ze reden langs het station en keken of de pompbediende misschien weer aan het werk was. Maar de man was niet aanwezig. „Misschien heeft-ie deze week wel ochtenddienst," veronderstelde Hans de Kloet.

De drie bereikten het dorpje en peddelden naar het marktplein. „Nu moeten we alle straten doorfietsen en goed opletten of we een groene motor zien," besliste Hetty. Na een korte rust op een bank, begon het drietal aan de verkenning van het dorp. Ze zagen brommers en fietsen, maar géén groene motor. Tenslotte hadden ze alle straten gehad en waren weer op het marktplein teruggekeerd.

„Niets gevonden..... jammer hoor," verzuchtte Hetty. Hans en Pieter keken haar somber aan. „We moeten terug naar huis..... er zit niets anders op," gromde Pieter.

„Laten we door de polders terugfietsen..... de rijksweg is zo saai," stelde Hetty voor. „Mij best," zei Pieter lusteloos en Hans knikte instemmend. Over een kronkelende polderweg trapten ze hun fietsen naar de stad terug.

ALLEEN Voor EEN

Hetty voelde zich behoorlijk vermoeid. Haar benen schenen met brokken ijzer verzwaard te zijn; ze kon haar fiets bijna niet meer vooruit krijgen en raakte telkens op Hans en Pieter achter. „Vooruit Hetty... opschieten," maande Pietar haar. En de vermoeide Hetty werd warempel boos om die goedbedoelde aanmoediging. „Jullie... jullie lijkan wel wielrenners," nijdeste ze. „We hebben alle tijd, ik wil rusten."

„Best, laten we maar rusten," zei Pieter en het drietal stapte af. Ze gingen langs de kant van een sloot zitten en staarden naar de koeien, die traag door het land ajokten. Hans kneep zijn ogen dicht tegen het felle zonlicht en keek naar een klein huisje aan de polderweg. Hij leunda lui achterover op zijn ellebogen. Maar opeens schoot-ie recht omhoog. „Kijk, dáár!" riep Hans en hij wees op het huisje. De anderen kekan. Tegen de zijmuur van het buisje stond een motor... een groene motor. „Dus daar... daar woont-ie," stameide Hetty.

„Mogelijk, maar de motor kan ook van een ander zijn," weifelde Hans. Enkele tellen later weifelde hij niet meer, de pompbediende liep het huisje uit, pakte de motor, startte, sprong op hat zadel en raasde de poldarweg af in da richting van Rijndam.

„Wat nu?" vroeg Hetty. „Naar het huisje gaan en naar binnen sluipen," stelde Pieter voor.

„Nee, det zou reuze dom zijn. Er wonen misschien nog andere mensen," zei Hans bedachtzaam. Over de polderweg bolderde een boerenkar in de richting van het drietal. Vlak naast de drie draaide de kar van de weg af, de boer stopte het paard, klom van de kar en opende een wellandhek. „Dag jongens, best weertje wat?" groette de boer. „Dag meneer," riepen ze terug. „Woont u hier in de buurt meneer?" vroeg Hetty onmiddellijk. De boer knikte en zei: „Ja, maar of het nog lang zal duren.. ? De stad komt steeds dichterbij." „Woont u soms in het huisje daar?" vroeg de allmme Hetty, terwijl ze op het huisje wees waaruit de pompbediende te voorschijn waa gekomen. „Nee, nee," grinnikte de boer, „In zo'n klein huisja zouden mijn koeien de winter niet door kunnen brengen. Vroeger woonde een van mijn knechtan in het huisje. En nu wonan er mensen uit de stad in, twee broers uit Rijndem. Ze wilden graag op het platteland wonen en dat kan ik me best voorstellen." De boer klakte met z'n tong en het paard trok de kar het weiland in. „Zo, twee broers.. 't is maar goed, dat we niet naar het huisje zijn toegegaan," mompelde Hans. „En toch ga ik erheen," hield Pieter aan. „Misschien is de broer van de pompbediende ook weg en dan kan ik naar binnen gluren." „Man, dat durf je niet," tartte Hans hem. „Had je maar gedacht... als er iemand thuis is vraag ik gewoon om water," zei Pieter en meteen stapte hij op zijn fiets. Even later zagen Hans en Hetty Pieter zijn fiets tegen de muur van 't huisje zetten en op de voordeur kloppen. Zou de broer van de motorrijder thuis zijn? Pieter klopte voor alle zekerheid drie maal, hij roffelde steeds harder op de deur. Toen hoorde hij voetstappen naderen. De deur werd geopend. Een man met een ongeschoren gezicht keek hem onvriendelijk aan en vroeg nors. „Wat wil je?" „Ach meneer, ik heb zo'n verschrikkelijke dorst, mag ik een beker water?" smeekte Pieter. „Achter het huis staat een pomp," snauwde de man en hij gooide de deur weer dicht. „Nou, bepaald vriendelijk is-ie niet," mompelde Pieter en hij liep om het huisje heen naar de pomp. Hij greep de zwengel en begon ijverig te pompen. De zwengel knarste en piepte en hierdoor hoorde hij veel te laat het geraas van de motor, waarop de pompbediende naar het huisje terugkeerde. Pieter probeerde snel zijn fiets te bereiken, maar toen hij opstapte, stopte de motor vlak naast hem. „Wat doe jij hier?" vroeg de pompbediende. „Ik heb water gedronken aan de pomp meneer, ik had zo'n dorst," antwoordde Pieter.

„Zo? Nou, smeer 'm maar gauw," gromde de man. Pieter wilde wegrijden, maar plotseling greep de man zijn fietsstuur beet en dwong hem te blijven staan. „Zeg... heb ik jou niet eerder gezien? Ben jij niet bij de banzinepomp geweest, met die twee anderen?" zei de man langzaam. „Ja, meneer, nu herken ik u ook," stamelde Pieter. „We hebben toen het station bezichtigd en... enne... en nu maken we een fietstocht... en omdat ik zo'n dorst had..." De man onderbrak bam. „Smeer 'm," zei hij weer. Haastig keerde Pieter naar de anderen terug, die meteen opstapten an wegredan. Toen Pieter omkeek, zag hij de pompbediende voor het huisje staan. Zijn broer stond naast hem en beide mannan keken naar 't verdwijnende drietal. Pieter vertelde de anderen over zijn ontmoeting bij het huisja. „Oei, het wordt voor ons steeds laatiger... misschien is de man wel wantrouwig geworden," meende Hans. „En toch gevan we niet op," riep Pieter. „Precies zo denk ik arover!" schalde de stem van Hetty.

De volgenda dag brachten Hetty, Hans en Pieter aan de eersteklassers verslag uit over bun belevenissen. „Ik vind dat we tóch moeten proberen het huisje binnen te dringen," verklaarde Pieter van Gelder. „Makkelijk gezegd... maar hóe?" vroeg Wim Laarmans. „We moeten wachtposten uitzetten an als de broers alla twee aan het werk zijn, sluipen we naar binnen," stelde Pieter voor.

„Meneer Veldman zou zo'n plan vaat niet goedkeuren," meende Hetty en de meesten gaven haar daarin gelijk. „Maar 't uitzetten van wachtposten is toch wel een goed plan," opperde Wim Laarmans. „Waarom?" wilde Hans kneep zijn rechteroog dicht an zei gewichtig: „Als de broers dieven zijn, brengen ze de gestolen spullen natuurlijk naar het huisje en daar moeten de wachtposten dus goed op letten. Dan stellen wa een rapport op voor da politie..."

„Ja, dát doen we!" riep Hans de Kloet geestdriftig. „Maar dievan gaan altijd 's nachts op pad," twijfelde Hetty. „De pompbediende stel het vakantiageld van Paul Verkerk toen het nog licht was... ze stelen dus ook overdag," antwoordda Pieter.

Er werd besloten dat Pieter van Gelder, Wim Laarmans an Hetty bron gedurende de verdere ochtend de wachtbeurt bij het buisje zouden vervullen.

Het gaat er nu geweldig om spannen! Zijn ze niet wat al te roekeloos? We zullen het volgende week zeker weten!

TOM POES en het GOUDEN BOEK

UW NAAM?
GIDSLICHTJE.
LEEFTIJD?
DUIZEND JAAR.
WOONPLAATS?
HET GOUDEN BOEK.
BEROEP?
GIDSLICHTJE.
IK GEEF HET OP! HIER KAN IK GEEN ZINNIG RAPPORT VAN MAKEN.
MAAR AGENTJE HET IS TOCH HEEL EENVOUDIG. WIE IN DIT BOEK LEEST,.....
.... MAAKT DE VERHALEN ZELF MEE.
DUS ALS IK HET GOED BEGRIJP ZITTEN ZE IN 'N VERHAAL VAN DIT BOEK EN....
SPLUTTER!
DIT IS DE LAATSTE DRUPPEL!
DE POLITIE TREKT ZICH TERUG!
ZEER BETREURENSWAARDIG.
KIJK NU EENS!
ALLE VERHALEN ZIJN DOOR ELKAAR GEVLOEID!
IK MOET TERUG OM TE REDDEN....
...WAT ER NOG TE REDDEN IS.
EN HET TROUWE GIDSLICHTJE DUIKT WEER DAPPER IN HET WONDERLIJKE BOEK.

O, HET IS NOG ERGER DAN IK DACHT! DE PRINSES OP DE ERWT, SNEEUWWITJE, PIPO DE CLOWN ALLES IS DOOR ELKAAR!
HEER DRIP! HEER DRUP! HOU TOCH OP MET DIE NATTIGHEID! GEDRAAG U TOCH ALS HEREN!
WE ZIJN GEEN HEREN!
WEG, DROOGSTOPPEL!

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85. Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119131 (alleen voor postabonnementen à f 3.25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. België: De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - Prijs 6 frank. Attentief! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan. © 1964 Walt Disney Productions